

Het visioen van Sieben Helmus

(rond 1650)

Elk jaar in mei dan trek ik
met mijn schapen naar de Peel
Vol eerbied maak ik dan een kruis,
hier bij deze poel
Want over enk'le eeuwen
is deze plek gezegend heilig
zie ik hier een kerk... en Ospel

Nu nog moeten mensen ploet'ren
urenlang met dwalend licht
door aardeduister mist en modder
om ter kerke te kunnen gaan
Dat gaat veranderen want ik hoor
een "ja" van Deken, Bisschop en de Koning
een "ja" voor een EIGEN kerk en Ospel

Ook zal in die dagen
Maria Heilige Maagd verschijnen
in Zuidfranse bergen
Haar naam en voorspraak zal men verbinden
met dit wonder van de Peel
van die kerk en Ospel

Dan worden buurtschappen één
Dan zullen zielen hun droom gaan bouwen
uit het niets en oorlogspuin
En daarom sla ik hier
bij deze Ossenpoel een kruis
De veerkracht van het veen
baart hier een kerk

en Ospel

Het monster van Neder-Wes

Wanneer u beste wandelaar, gelokt door mooi weer-dagen
besluit zich even verderop langs dit kanaal te wagen:

wees gewaarschuwd langs Neder-Wes, vooral in 't jachtseizoen
wanneer de bootjes popelen te varen tussen blauw en groen.

O verraderlijk prachtige wandelweg langs 't vriendlijk kabbelend water
van dit kanaal, zo lokkend strak. Hoedt u! De spijt komt later!

Want aan het oppervlak ziet u slechts de drakenspitsen van zijn rug:
zo zwemt hij achter boten aan van Nederweert naar Wesseem en terug.

Hoe komt dat monster daar te water? Niemand die dat nog kan vertellen.
Hoe ziet hij eruit en wat bezielt hem om lieflijke scheepjes zo te kwellen?

Vooraf: de wandelaar zó te dreigen, júíst door zo akelig stil te zijn?
Elk moment kan hij u klauwen, dit amfibie-orisch prehistorisch venijn!

Doch kruist hij uw pad, volgt hier een advies. Wellicht redt u er uw leven ooit mee:
knip gauw een foto met uw mobieltje want hij gruwt van geflits en t.v.

© Karin Vossen

De boom

Als door een glazen raam
werpt de winterzon
grote trage berijpte
kleuren om zijn stam

De roze einder
rust op zijn kale takken
en grijze paden
omhelzen de witte vennen

In loden breekbaarheid
ontmoet hij hier
het opgegraven oerwater
om één te worden in de tijd.

Annie Kessels

Sarsven

Hier zittend
in alle rust
ruik ik oude geuren
aangewaaid op
frisse, nieuwe winden
Zintuigen herinneren
de vergane jaren

Oeroud ven
oase in de tijd.

© Annie Kessels

Een zomerdag

Loom hangt de middag

en het droge zand
van oude paden
glinstert als stof
op mijn huid

Staalgrijs hangt de zware lucht

De toren van de verre kerk
prijkt een gat
in de plots bollende
en strakdonkere hemel

Verlangen hangt aan mijn lijf

Het droge gras
biedt een rustplaats aan
Wij wachten en zien
de regen voor hij valt

© Annie Kessels

Weerzien

Dolen

Dwalen langs de waterkant

Fluwelen grijs van wilgenkatjes

Deinende dans van watersterren

Betoverd door de eerste lentezon

Fluistering door zacht wuivend riet

Silhouet van een eenzame vogel

Weten, het is voor altijd

Toch blijven zoeken in lokkende luchten

Eens zal ik je weer vinden

Eens

© Annemiek Korsten

Ontmoetingsplaats
Lokkende verenpracht
Zacht wuivend riet
Schoonheid in ontwakend groen
Kanalenviersprong

Annemiek Korsten

Het hagelkruis

Het oude veldkruis moet zo oud zijn
als de Heere zelf
want zegt Sjefke
het is er altijd geweest
en die kan het weten

In herinnering wandelend aan grootmoeders hand
ziet hij scherp de zandpaadjes,
het geploegde land en de boerderijen
die zich bij elkaar neergelegd hebben
verborgen achter grote populieren

de enorme kracht waarmee
de bomen zich bewogen
hagel, bliksem, vuuru
't kon er ook zo nondejus tekeer gaan,
en altijd weer die angst, die enorme angst

Het vuur vlamt... en plotseling smeult het...

starend voor zich uitkijkend ziet grootmoeder
het kleine kind wanhopig gebarend
Omhoogkijkend naar het kruis staat zij stil
vragend kijkt hij haar aan
... maar dat kindje is nu in de hemel

Het kapelletje bij de Hagelkruisbaan is niet meer
maar dit kruis met het uitzicht
op vroeger, op later
HIJ is er nog

Een zomerse dag

We maken ons klaar voor een ritje
zomaar een ritje met jou, mijn lief
de paardjes nog onwetend
staan gretig te grazen
in 't groene landschap

Ik wilde met jou
door dit uitgestrekt land gaan
langs sloten met het wuivende riet
ik wilde je laten horen het ruisen van de mais
ik wilde je laten zien de heerlijke bramen
ik wilde je laten ruiken het pasgemaaide gras
ik wilde zomaar een ritje met jou, mijn lief

De schaduw van de paardjes
fladdert ver voor ons uit
de roodgloeiende hemel steekt af
tegen het groen van de eiken
aan de einder zien we vaag de kerktoren
Het is zijn land, zijn Peel
Ik wilde zomaar een ritje met jou, mijn lief

© Anja Masee

Aerthijsplein

Het nonnenklooster, de tuinen,
de boerderijen van weleer zijn verdwenen
Sporen van een vroeger leven zijn uitgewist

Het monument, zo karakteristiek
heeft zijn eigen plekje
Op de berkenstam troont hoog
een loerende kiekendief
Niets ontgaat hem
van de activiteiten rondom het plein

Op een bankje vertelde een oude dorpsbewoner
van vroeger toen **hij** jong was
maakte praatjes met de jeugd
de leeftijdsgrens werd overschreden
nu is zijn bankje verlaten
ze missen hem

De zon gaat onder, de lucht kleurt roodgloeiend
de schaduw valt
De zwarte roofvogel verlaat zijn stam
Het is het zwijgen van de nacht

© Anja Masee

Sta even stil in deze jachtige tijd
bij het kruis waaronder de mensheid lijdt

Weest blij als u het niet hoeft te dragen
Draagt u wel, kunt u hier sterkte vragen

Als u hier bij stil heeft gestaan
zult u getroost weer verder gaan

© An Cuijpers

Kanalen

Vaak kijk ik bij dit hekje
vol bewondering naar dit plekje
Een reiger staat er te vissen misschien
ook kun je er het ijsvogeltje zien

De Noordervaart kan je 's winters bekoren
met schaatsers als het hard heeft gevoren

Verder, bij de viersprong der kanalen,
vertraagt de schoonheid mijn pedalen:
laaiende toortsen van bloeiende brem
markeren het fietspad in mei
Ik gehoorzaam dan mijn innerlijke stem
en ga hier niet zomaar voorbij

Ja ik heb mijn hart verpand
aan de kanalen in 't Nederweertse land

© An Cuijpers

De windmolen

In Ospel maalde De Korenbloem
van oudsher al van koren bloem.

Zijn wieken dansten als speelse makkers
en de bloem ging naar de bakkers:

drie bakkersgeneraties
die maakten creaties
van lekkere vlaaien en dikke mikken.
Dat was naar de zin van de Ospelse Vlikken.

Niet alleen het meel leverde de molenaar trouw:
de molenaarsdochter werd zelfs bakkersvrouw.

De molen staat hier al veel jaren
in 't hart gebakken van de Ospelnaren.

Ze willen haar als monument bewaren!

An Cuijpers